

- Отъ порти се подрукна: 120
Що ми лежить, Орфенъ младъ свирелжія!
Та не станетъ да си земеъ тая свирка,
Да засвирить пѣсна желостива,
Дуръ и планини още и жевини да заплачатъ!
Тогà и тоя майка да заплаче, 125
Прошка майчина да си даде,
Да си изходишъ сичка земя;
Да си идешъ дуръ на земя Харабія,
Тамо люба спроти тебе да си найдешъ.
Какъ си чю Орфенъ младъ свирелжія, 130
Що си му чичя Самовила каза,
Сърце му ся отъ радостъ надигна,
Та си стана отъ потстели,
И си зе до негова гласна свирка,
Та засвири пѣсна желостива, 135
Свирка свиреше и пѣсна напѣваше:
Отъ Богъ да найде моя стара майка!
Що не си ми прошка дава,
Да си ида на земя Харабія,
Люба спроти мене да си найда; 140
Язъ отъ майка младо ща си погина!
Отъ що свирка харно свиреше,
И пѣсна жалостно напѣваше,
Сички пилци околъ му се собраха,
Изъ очи си золзи ронетъ, 145
Чи Орфенъ ще си погине.
Дуръ тогà е и майка му заплакала,
Сърце хи се умилило,
Отмалъ душе приговори:
Брѣ Орфене мили сыно! 150
До ся ти майка прошка не даваше,